

Прѣзъ мѣсецъ Май 1866 год. Князь Кароль дойде въ Румжния (Букурещъ), прие управлението въ ржцѣ и, работитѣ въ Румжния трѣгнаха по единъ добъръ и миролюбивъ рѣдъ; нѣмаше вече никаква опасностъ за намѣса на Турция въ румжнскитѣ държавни работи. Състави се ново министерство, въ което влѣзе пакъ Иоанъ Братияну. Единъ день Иоанъ Братияну ме повика да ида при него въ министерството. Отивамъ тамъ и влѣзвамъ при него. Той ми каза: сега Румжния има нужда отъ миръ и спокойствие, за това ще бжде умно и добръ, да поспрѣмъ българскитѣ работи съ комитетитѣ въ Румжния... Това така казано въ *Ромжния* ми направи нѣкакъ впечатление, и азъ го запитахъ: но за въ България ний сме свободни да си работимъ. Той ме поизглѣда и каза: за въ България ний не ви се мѣсимъ, ний ви желязмъ даже и добъръ успѣхъ, но работете тѣй осторожно и тайно, щото да не се хвърля никъкво съмнѣние върху насъ, какво че ний ви подстрѣкаваме. И тѣй видѣхъ, че Братияну бѣше единъ истински голѣмъ и човѣколюбивъ държавенъ мжжъ. Помислихъ въ себе си, че тукъ е мѣстото, отъ гдѣто може да се работи много успѣшно за свободата на България. Казахъ му съ голѣмо благодарение, че ний ще постѣпваме въ нашитѣ работи съгласно неговото желание и неговитѣ добри съвѣти и си излѣзохъ.

Диямандеску се женеше въ това врѣме и не се виждаше никакъ. Азъ събрахъ членовѣтъ на комитета, разказахъ имъ какво ми е казалъ Братияну, че румжнитѣ ще ни оставятъ да работимъ тукъ спокойно за нашето отечество, само да се вардимъ, да не компромитираме тѣхнитѣ интереси.

Говорихме послѣ за Сърбия и Румжния, каква разлика има въ това отношение, че въ Сърбия като си свършиха работата съ насъ, натириха момчетата отъ *легията* по пжтищата гладни, боси и голи, и ги даже подиграваха, а тукъ румжнитѣ ни оставятъ свободно да работимъ за свободата на България, и даже ни желаятъ благополученъ успѣхъ.